

Въ продължение на часове той вървѣлъ презъ тъмни гори; най-после предъ него се мѣрнала хубава гледка: той видѣлъ широки полета и села; водитѣ на далекарлийскитѣ рѣки лъщѣли посрѣдъ гъстата зеленина на елховъ храсталакъ. Току стигналь кралѣтъ до могиликата, на която била издигната черквата, клисарѣтъ зазвѣнилъ за отпускъ, и народѣтъ почналь вече да излазя. Кралѣтъ се спрѣлъ съ единъ кракъ въ колата, а другъ на стѣпалото ѝ и загледалъ богомолцитѣ, които минавали край него. Никога той не билъ виждалъ такива хубави хора! Мжжетѣ били високи, съ умни и сериозни лица. Женитѣ вървѣли съ достоинство, и по лицата имъ се изразявало празнично спокойствие.

Дотогава кралѣтъ многожди сочель на своитѣ придворни пуститѣ мѣста, презъ които минавали и имъ казвалъ:

— Това е най-бедната частъ на кралството ми.

Като видѣлъ облѣченигѣ въ красиво празнично облѣкло хора, той забравиль за тѣхната бедность. Неговото сърдце се възраждало и той помислиль въ себе си:

„Шведскиятъ кралъ не е тъй зле, както мислятъ неприятелитѣ му. Додето имамъ такива поданици, азъ още мога да запазя престола и родината си“.

Той заповѣдалъ на хората си да събератъ народа и да му съобщатъ, че той е кралѣтъ и иска да поговори съ него. И кралѣтъ почналь да държи слово на народа. Той обясниль, въ какво тежко положение се намирало отечеството, което трѣбвало да бжде защищавано едновременно отъ руситѣ и данчанитѣ, които били отворили война на шведитѣ. При други обстоятелства опасността не би била толкова голѣма, но сега войската му била пълна съ измѣнници, та не могълъ да се осланя на нея. Затова му оставало само едно — да се обърне къмъ населението и да узнае отъ своитѣ поданници: искатъ ли да се причислятъ къмъ измѣнниците, или ще бждатъ вѣрни на своя кралъ и му помогнатъ да освободи отечеството, като му дадатъ хора и пари.

Селянитѣ го изслушали мълчаливо. И кога той свършилъ речта си, по тѣхното държание не могло да се разбере, дали сж съгласни или не.

На самия кралъ се струвало, че е говорилъ много красноречиво. Нѣколко пѣти той се просълзявалъ. Но като видѣлъ, че напласенитѣ селяни стояли въ недоумение, той се навжиль и проявилъ явно недоволство.

Селянитѣ разбрали, че на краля е дотегнало да чака отговора имъ, и най-сетне единъ отъ тѣхъ се отдѣлиль отъ тѣпата и казалъ: